

Christy Wilson Beam (Vert. Linda Jansen): 'Het meisje dat God ontmoette' Uitgeverij Kok, Utrecht 2015. ISBN 978 90 435 2529 9 Zie ook: www.kok.nl (Zieke kinderen/ motiliteitsstoornis pseudo-obstructie / antrale hypomotiliteitsstoornis/ Maag en Darmproblemen/Chronisch ziek/Spiritualiteit/ PO)

Soort boek/ziekte stijl:

'Ze gebruikt niets van dit alles', zeg ik met een glimlach tegen de verpleegkundige. 'Bedoel je uit deze rij?' vraagt ze, terwijl ze met haar pen de eerste kolom aanduidt. 'Nee, hiervan.' Ik houd de twee A4'tjes omhoog. 'Ze slikt helemaal niets.' (Pag.11)

Boek van 208 pagina's waarin Christy Wilson Beam, moeder van Annabal beschrijft hoe haar dochter twee keer een groot wonder overkwam: ze viel negen meter naar omlaag een holle boom in en bleef ongedeerd ook al stootte ze gedurende haar val drie keer haar hoofd. En nadat ze dit ongeluk had gehad bleek ze geen last meer te hebben van haar chronische aandoeningen: motiliteitsstoornis pseudo-obstructie en antrale hypomotiliteitsstoornis. Dit terwijl artsen hadden verteld dat deze ziekten nooit over zouden gaan. In die boom, zo vertelde Annabel haar ouders later heeft zij God gezien, die haar terug stuurde naar de aarde.

<http://www.kok.nl/boek/het-meisje-dat-god-ontmoette/#sthash.b2fJcCbB.dpuf> :

'In Het meisje dat God ontmoette vertelt Christy Beam het verhaal van hun zieke dochter Annabel. Zij is chronisch ziek en ligt vaak in het ziekenhuis. Tot het moment dat ze tijdens het buitenspelen een ernstige val maakt van negen meter hoogte. Als door een wonder is ze ongedeerd, heeft zelfs geen schrammetje. Als ze na haar coma in het ziekenhuis ontwaakt, vertelt ze dat ze even in de hemel is geweest, bij God. Daar wil ze graag blijven. Maar God stuurt haar terug en belooft haar dat ze genezen is van haar ziekte. Twee wonderen dus in het waargebeurde verhaal van Annabel Beam: ongedeerd na de val én genezen van haar chronische aandoeningen.'

Voorjaar 2016 wordt Het meisje dat God ontmoette verfilmd door hetzelfde filmteam dat ook Heaven is for real heeft verfilmd.

Over de schrijfster:

Christy Wilson Beam is geboren en getogen in Abilene, Texas. Ze werkte er enkele jaren als docent, maar toen zij veearts Kevin Beam tegenkwam, de liefde uit haar studententijd, stopte ze met werken. Ze kregen drie dochters Abigail, Annabell en Adelynn. Christy woont nu met haar gezin in de omgeving van Burleson, Texas. Ze zijn lid van de Alsbury Baptistengemeente.

Korte beschrijving:

De familie Beam woont op het Texaanse platteland waar vader Kevin veearts is en Abigail, Annabel en Adelynn, hun drie dochters, als echte plattelandskinderen heerlijk buiten kunnen spelen en ook in bomen klimmen. Zij zijn tevreden met hun gezin, hoewel hun dochter Annabel veel zorg nodig heeft: op vierjarige leeftijd werd duidelijk dat zij een zeldzame ongeneeslijke aandoening heeft, die maakt dat ze onder andere maag en darmklachten heeft. De aandoening werkt in op haar ingewanden waardoor haar lichaam voedingsstoffen die ze nodig heeft niet kan opnemen. Het duurde even voordat artsen haar klachten serieus namen, terwijl Anna veel pijn had

en harde buiken. Uiteindelijk vinden ze een arts in Boston die ze vertrouwen. Hij rekent erop dat Anna niet van deze chronische ziekte af zal komen. Omdat de familie Beam gelovig is beschrijft Christy door het boek heen ook hoe ze God om steun vragen. Wanneer Annabel negen jaar is wil ze dood, naar Jezus in de hemel, waar geen pijn bestaat. Dat zegt genoeg.

Christy en Kevin doen er alles aan om de pijn van Annabel te verlichten. Annabel belandt regelmatig in het ziekenhuis en het hele gezin weet dat dat niet anders kan. Ze worden enorm gesteund door hun Baptistengemeente en andere gelovigen die ze ontmoeten en zijn daar heel blij mee. Maar de gang door de zorg blijft zwaar, zeker ook voor een jong meisje als Annabel.

Het is vlak voor Oud en Nieuw en een ziekenhuisbezoek hangt in de lucht als de negenjarige Annabel met haar zus in de grote boom achter het huis klimt en in de boom valt, die hol blijkt te zijn. Ze gaat drie keer over de kop voordat ze landt. Anna krijgt daar een BDE, bijna-doodervaring, en moet door brandweerlieden uit de boom gehaald worden en met een helikopter naar het ziekenhuis vervoerd. Daar blijkt ze geen verwondingen te hebben en ook haar klachten zijn verdwenen. Ook als zij twaalf is is dat nog zo.

Wat viel op:

Het ongelooflijke verhaal en de steun die de familie aan elkaar en hun geloof hebben. Hoe Christy en Kevin hebben moeten zoeken naar een arts die zij vertrouwden en de klachten van Annabel meteen serieus nam.

Citaten:

Pag.47: 'Ze zegt dat ze drie keer haar hoofd stootte voordat ze op de bodem belandde en dat wordt bevestigd door de uitkomsten van een CT-scan. Met alle feiten nu in kaart zie ik het met misselijkmakende helderheid voor me. De beelden spoken 's nachts soms onophoudelijk door mijn hoofd, als een verwrongen versie van Alice in het konijnenhol.

Annabel stortte met haar hoofd naar beneden door de verticale schacht, klauwend naar enig houvast. De eerste klap liep ze misschien op toen ze naar voren kukelde of toen haar lichaam langs de grillige wanden en uitsteeksels scheerde.'

Pag. 86-87: 'De chirurg kwam het vertrek binnen. Hij zag er uitgeput en weinig geruststellend uit.

'Als buikweefsel verkleeft met organen, ontstaan er soms vergroeiingen. We hebben er verschillende gevonden met onderlinge vertakkingen... enorm ingrijpend om weg te halen...'

Daarna kwamen de woorden in vloedgolven. '...van elkaar gescheiden en het darmkanaal teruggeplaatst in de onderbuik... omdat er geen definitieve oorzaak voor de tweede verstopping vastgesteld kan worden... zullen er verstoppingen blijven optreden... niet zo kan herstellen dat ze kwaliteit van leven zal hebben...'

(...) En als de diagnose eenmaal is gesteld, kan dat een levenslang gevecht worden.'

Pag.113: 'Ik vind het altijd leuk om bumperstickers te zien met teksten als 'Mijn kind vecht als een leeuw!' of 'Mijn kleinkind is de beste van de klas!' Maar als je er even bij stilstaat ontdek je dat er nooit een bumpersticker voorbij komt met 'Mijn kind kan vaak een relatief normaal leven leiden!' Dat zou anders moeten. Ik weet dat wij niet de enigen zijn die hebben geleerd om een hele nacht slaap, een wandeling in het bos of een stoeipartijtje met de hond als een kostbaar goed te koesteren.'

Pag.121: “‘Traumacentrum... OK in gereedheid brengen... houd rekening met beschadiging aan het ruggenmerg...’

‘...ernstige darmobstructie... misschien een gescheurde milt...’

‘...nu onderweg... stijgen over negentig seconden op...’

‘Buik is erg opgezet en voelt heel hard. Anna, doet het zeer als ik hier druk?’

‘Ja’, zei ze.

‘Waar doet het zeer? Kun je dat aanwijzen?’

‘Zo’n beetje... overal.’”

Pag.165: ‘De tijd zal het leren. Dat was de standaard uitdrukking die wij onder elkaar gebruikten, want iets anders wilden we niet zeggen. Het was te gevaarlijk om zelfs maar te denken dat Anna helemaal genezen zou zijn. Ze deed het goed, maar we konden niet om de realiteit heen dat pseudo-obstructie en motiliteitsstoornissen ongeneeslijk zijn. We hadden vaak genoeg ingeprent gekregen dat een redelijke kwaliteit van leven het beste was waar we op mochten hopen; als we met behulp van het juiste pakket medicijnen, permanente verzorging, perioden van uitsluitend sondevoeding en – wanneer nodig – operatief ingrijpen, die balans konden vinden. Als we van de daken zouden schreeuwen dat onze dochter was genezen en er volgde een terugval, dan konden we haar wegdragen.’

Pag.177: ‘Terwijl dr. Siddiqui op haar spijsverteringskanaal drukte en duwde,

babbelde Annabel vrolijk over wat wij met Kerst gingen doen en over school.

‘Doet dit niet zeer?’ onderbrak hij haar. Ze schudde haar hoofd en hij drukte harder.

‘En dit? En dit dan? Voel je hier helemaal geen pijn?’

De uitdrukking op zijn gezicht was waar ik op had gewacht, denk ik achteraf.

In de brief aan de Hebreeën schreef Paulus: ‘Het geloof legt de grondslag voor alles waarop we hopen, het overtuigt ons van de waarheid van wat we niet zien.’

Dit was het bewijs waarop we hadden gewacht.

Met Kerst 2012 had Annabel niet alleen een stabiel maagdarmsstelsel, maar begon ze ook te herstellen van de stoornis en de ingrijpende bijwerkingen van de behandelingen. Geen van haar artsen suggereerde ook maar één enkele keer dat de diagnose foutief was geweest. (...) Toch raadden ze ons onomwonden af om te spreken van genezen. ‘Er is nog nooit iemand genezen van deze aandoeningen’, zeiden ze.’”

Pag.200: ‘Hij haalde een paar kleinere takken weg, die de meisjes hadden gebruikt om naar het gat te klimmen, maar kon zichzelf er niet toe brengen de populier zelf neer te halen. Met de zaag in zijn hand stond hij er een poos naast en bestudeerde de compacte bast en majestueuze takken. Toen ging hij heel voorzichtig op de brede boomstronk staan en kerfde er een kruis in. Recht en waardig. Een symbool van lijden en verlossing.

De eerste keer dat ik het zag, moest ik huilen. Soms ga ik ernaartoe om te bidden. Dan voel ik me heel klein, diep onder de indruk en ontzettend blij. Vaak denk ik dan aan iets wat Annabel heeft gezegd: ‘God, hij is er altijd en hij zorgt op zijn manier voor uitkomst.’

Een grotere bron van vrede dan deze simpele verzekering kun je toch niet bedenken?’

Recensies/Extra:

<https://www.youtube.com/watch?v=aLRLhsyzEzo&feature=youtu.be>

<http://www.inspirerendleven.nl/het-meisje-dat-god-ontmoette/>

‘(...)Een schrijnende, maar evengoed ook hoopvolle vertelling, die je hier en daar doet denken aan de Amerikaanse televisieserie “Het kleine huis op de prairie”. Makkelijk leesbaar ondanks dat het afwisselend gaat over de tijd voor, na en tijdens het ongeluk. Goede Nederlandse vertaling.

Op de website van Foxnews is een interview te zien met Christy en Anna Beam; dit is zeker de moeite van het kijken waard. Daarnaast komt naar verwachting rond Pasen 2016 de film uit. Een must-read dus!’